

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар-Јанковић
Приче о прошлости, пријатељству и храбрости

Почетак романа показује да је књига много занимљива. Упознајем Луку чије авантуре започињу када је за рођендан добио необичне наочаре кроз које може видети прошлост. Тако са Луком и Миленом започињем путовање кроз историју Београда. Читајући приче, које су динамичне, пребацујем се у то давно време. Ова необична књига прожета је љубављу према Београду, његовој лепоти и његовим годинама. Срећем доста јунака, мојих вршњака, који су храбри, мудри, поуздани, праведни. Као и ја сада и они су били радознали, помало несмотрени, сколини авантурама.

И крећем заједно са Луком и Миленом у авантуре. Вау, овакво нешто нисам очекивала! На самом почетку, налазим се у једном насељу близу Београда, у Винчи. Куће су им облепљене блатом, пећи земљане. Мелемом су лечили ране. Наилазим на дечака мојих година који се дружи са раком. На крају то пријатељство му је помогло да спаси село од пожара. Док су гледали, брат и сестра су били узбуђени, утисци су им били баш јаки. Тата им купује статуу богиње Винче.

Како сам само знатижељна да причитам следећу причу. Сигурно ће исто тако бити занимљива. Питам се где би сада могли да путују и у које време ће се вратити. У Вишњици смо! Прича говори о храбрости дечака Skeца. На почетку Еда спасава јаре тако што гурне брата како га не би уловио и наговори сељане да спасу његову мајку. Пре тога она открива лековиту бару. У овој причи учимо о доброти. У међувремену, које нас враћа у садашње време, сазнајем да Един извор још постоји. И ко се умије, кожа му постаје мека. Овај извор заљецује ране и кости и помаже у стомачним тегобама.

„Лав из Сингидунума“ је прича која нам шаље поруку да увек треба имати пријатеља на којег можеш да се ослониш и који ће те заштитити. Дечак се спријатељио са робом који га је заштитио од лава. Затим се тата наставља на ову причу, тако што децу упознаје са историјом Сингидунума.

Да свако биће може заштити другог, па и птице људе прочитала сам у причи „Крагуј из тврђаве“. Исто тако, да човек може да буде пријатељ са опасним животињама сазнајем из приче „Гија под Деспотовом кулом“. Змија спасава жену тако што налази лековити Извор. А у следећој причи „Пас са Варош-капије“, пас спашава жени живот од Турског војника. Радња се дешава када је Караџорђе ослобађао Београд, а власници пса се крили у пролазима града. Како љубав између човека и животиње може да буде велика, прочитала сам у причо „Сребрни белац на Калемегдану“. Дечак је сањао да је неко повредио коња што се стварно и десило. Коњ се излечио, касније га је јахао кнез и сам дечак. У „Међувремену“ из приче тате са Луком и Миленом сазнајемо да се никада није открило ко је повредио коња.

Симонида Марковић IV1
ОШ „Милорад Мића Марковић“

И тако долазимо до краја књиге, где сазнајемо да су Лука и Милена добили писмо од оптичара који их обавештава да ради на новим наочарима. И тако се полако растајемо од другара који су нас на необичан начин водили у пустоловине.

Оно што сам схватила је да су људи у параисторији и другим епохама, били исти као ми. Другачије се живело, али су слично осећали и понашали. И у ком год периоду живели, неке норме и правила треба поштовати и помоћи онима којима је помоћ потребна.